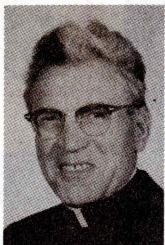

ODŠLI SO

**Duhovnik
VLADIMIR
KOZINA**

V sredo, 2. aprila, ob 13. uri po slovenskem času, je v Kaliforniji v 96. letu življenjsko daritev sklenil duhovnik Vladimir Kozina.

Vladimir se je rodil očetu Janezu in materi Francki (roj. Trdan iz Sušja) 16. februarja 1919 pri Kozinčevih v Zapotoku, župnija Sodražica. Oče je bil napreden gospodar. Veliko je bral, dobro gospodaril, skrbel tudi za izobrazbo svojih otrok, predvsem pa veliko molil. Po šolanju v Škofovih zavodih je Vladimir vstopil v ljubljansko bogoslovje. Njegova študijska leta med vojno so bila zaznamovana s hudimi preizkušnjami in trpljenjem. Maja 1942 so partizani zasedli sodraško dolino in takoj začeli s terorjem (njihov vodja je bil komandant Daki). Ubili so nosečo učiteljico Ivanko Škrabec Novak, nato pa aretirali Vladimirjevega brata Franceta. Ta se jim namreč kljub pregovarjanju in grožnjam ni hotel pridružiti, ker je videl, da za partizanstvom stojijo komunisti, kar jim je tudi pogumno povedal. Najprej so ga pred domačo hišo hudo pretepli, nato pa odpeljali pod Boncar in umorili na kraju, kjer so tedaj pobili tudi 16 Romov. Njegovo truplo so našli sredi avgusta istega leta. Videlo se je, kako kruto je bil ubit: glavo je imel razbito, vse njegovo telo je bilo polno temnih ran. V rokah je, kakor je zapisal Vladimir, držal molitvenik. Francetov pogreb 19. avgusta 1942 je bil velika manifestacija, ki je močno škodovala ugledu partizanov, zato so se ti sklenili maščevati. Večkrat so obiskali dom Kozinčevih v Zapotoku, jim grozili ter jih oropali. V noči s 26. na 27. avgust 1942 so zopet vdrl v hišo: najprej so ustrelili Vladimirjevega hromelega brata Janeza, nato pa kruto pobili še mamu in očeta. Vladimir se je takrat rešil na podstrešje in slišal, kar se je dogajalo v hiši in pred njo. Očeta, mamu in brata je našel v mlaki krvi v kleti, tri sestre pa šo preplašene in ustraševane preživele.

Kozinčeva družina je bila v Zapotoku in po vsej ribniški dolini znana po poštenosti, domoljubju, podjetnosti in delavnosti. Ena od Vladimirjevih sester, Marija (kasneje s. Imakulata), je bila v času poboja že redovnica, klarisa v samostanu v Splitu. Ko so obnavljali red v Sloveniji, je s še dvema klarisama Slovenkama kot prva prišla v sedemdesetih letih v Nazarje, kjer je zdaj pokopana. Uboj staršev in sina in pred tem najstarejšega Franceta je imel namen ustraševati ljudi v

ribniški dolini in je eden od največjih madežev partizanstva v tej dolini. Številni ljudje so tedaj spoznali, da za vsem stoji smrtonosna komunistična ideologija.

Vladimir je dočakal konec vojne v bogoslovju v Ljubljani. Ob majskem eksodusu ljudi na Koroško se je tudi sam odločil, da gre skupaj s sestrami naproti zaveznikom. Bil je že subdiakon. 27. maja 1945 ga je v Anrasu v duhovnika posvetil škof dr. Gregorij Rožman. Novo mašo je imel v Anrasu 31. maja 1945. Pridigal mu je škof Gregorij, ki je prav takrat izvedel za kruto usodo domobrancev, ki so jih Angleži vračali v Jugoslavijo, kjer so jih komunisti pobijali. To je bil najbolj žalosten dan za številne begunce, ki naj bi se sicer veselili nove maše. Tistih dni in trpljenja škofa Gregorija Vladimir ni nikoli pozabil. O njih je pisal in veliko pripovedoval vsa leta svojega življenja.

Duhovnik Vladimir je najprej opravljal službo kaplana v škofiji Innsbruck, nato pa je odšel v škofijo Stockton v Kalifornijo, kjer je deloval v mestih Stockton, Lodi, San Francisco, Hayward, Piedmont. Župnikoval je v župnijah brezmadežnega Srca v Brentwoodu in nazadnje v župniji Sveta Marjeta v Oaklandu. Po II. vatikanskem koncilu, ki je izpeljal liturgično reformo, je Vladimir kot prvi prejel posebno dovoljenje papeža Janeza Pavla II. za obhajanje latinske maše po tridentinskem obredu. Skoraj 70 let je preživel v tujini, v domovino se ni nikdar več vrnil, čeprav jo je ljubil in ji želel najboljše. V ZDA se je srečeval s škofom Rožmanom. Tako je od blizu spremljal veliko bolečino ljubljanskega škofa na tujem. O vsem je tudi pisal in zapustil nekaj knjižnih del (npr. Slovenija v plamenih), eno je prevedeno tudi v angleščino (Komunizem, kakor sem ga jaz poznal).

Vladimir Kozina je bil dobrotnik Cerkve na Slovenskem. Razveselil se je svobodne Slovenije, vse do konca pa je pozorno spremljal, kako se mlada država prebija na pot prave svobode, a žal prevečkrat ugotovil, da se je njemu znani režim še vedno oklepa. V njegovem srcu je ostalo hrepenenje po spravi, sam pa je odpustil vsem in molil za vse.

Na pragu velikega tedna so se od duhovnika Kozine v Stocktonu v Kaliforniji poslovili z veliko žalno svečanostjo ob navzočnosti škofov Barberja in Cummingsa in številnih duhovnikov, vernikov in prijateljev. Položili so ga k večnemu počitku v tujo zemljo, v pravi domovini, kjer ni več ne tujine in ne bolečine, pa se je že srečal z Gospodom in njemu dragimi vsemi. Naj mu dobri Bog povrne za vse dobro, kar je storil. S. V.